

Sygn. akt XI W 2952/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Małgorzata Gardocka, Monika Krajewska, Karolina Szczęsna

przy udziale oskarżyciela publicznego: M. W. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 9 lutego 2017 roku, 10 marca 2017 roku, 27 kwietnia 2017, 13 czerwca 2017 roku, 27 września 2017 roku, 5 października 2017 roku w W.

sprawy przeciwko **M. P.**

córcie M. i B.

urodzonej (...) w W.

oskarżonej o to, że:

w dniu 16.05.2016 r. w bagażniku samochodu osobowego marki F. (...), zaparkowanym przy ul. (...) w W., rejon H. (...), przechowywała towar akcyzowy w postaci 430 paczek (8600 szt.) papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 2 i 7 kks w zb. z art. 86 § 1 i 4 kks w zb. z art. 54 § 1 i 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, gdzie należności z tytułu podatku akcyzowego wynoszą 7160,00 zł, cła wynoszą 392,00 zł (VAT - 1893,00 zł),

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 1 i 4 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks,

I. oskarżoną M. P. uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. na podstawie art. 15 § 4 kks przekazuje przedmioty wymienione w wykazie dowodów rzeczowych na k. 26 Naczelnikowi Mazowieckiego Urzędu Celno-Skarbowego w W.;

III. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks określa, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 2952/16

UZASADNIENIE

M. P. została oskarżona o to, że w dniu 16 maja 2016 roku w bagażniku samochodu osobowego marki F. (...), zaparkowanego przy ul. (...) w W., rejon H. (...), przechowywała towar akcyzowy w postaci 430 paczek (8600 sztuk) papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 2 i 7 kks w zb. z art. 86 § 1 i 4 kks w zb. z art. 54 § 1 i 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, gdzie należności z tytułu podatku akcyzowego wynoszą 7160 zł, cła wynoszą 392 zł (VAT - 1893 zł), to jest o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 1 i 4 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 maja 2016 roku w rejonie H. (...) przy ul. (...) w W. funkcjonariusze celni J. S., S. S., I. S., M. S., E. K., S. Ł., M. W. (2) przeprowadzili interwencję wobec oskarżonej M. P., która podeszła do samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Gdy oskarżona otworzyła bagażnik samochodu została zatrzymana.

W bagażniku pojazdu ujawniono 430 paczek (8600 sztuk) papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy.

Właścicielem przedmiotowego samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był A. K. (1).

Ujawnione w bagażniku papierosy nie należały do oskarżonej, w szczególności nie były przez nią w tym samochodzie przechowywane.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. wyjaśnienia oskarżonej M. P.: k. 67,
2. zeznania świadka W. P.: k. 71,
3. zeznania świadka J. S.: k. 77,
4. zeznania świadka S. S.: k. 105,
5. zeznania świadka M. S.: k. 106,
6. zeznania świadka E. K.: k. 106-107,
7. zeznania świadka S. Ł.: k. 107,
8. częściowo zeznania świadka A. K. (1): k. 203,
9. protokół zatrzymania: k. 5,
10. protokół przeszukania: k. 2-4,
11. protokół oględzin: k. 18-25,
12. umowę kupna-sprzedaży: k. 86,
13. informację z CEPiK – k. 199.

Oskarżona M. P. w toku rozprawy głównej nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej wykroczenia skarbowego. Wyjaśniła, że chciała pożyczyć samochód od A., którego danych dokładnie nie zna. Ma z nim wspólnego znajomego - W. P. i on załatwił to pożyczenie samochodu. Miała tylko przynieść torby z bagażnika tego samochodu. Gdy otwierała drzwi bagażnika urzędnik złapał ją za rękę. Nie wiedziała, co się w torbach znajduje. Nigdy nie miała do czynienia z papierosami bez akcyzy.

Po odczytaniu wyjaśnień złożonych w toku dochodzenia (k. 14), w których przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i nie składając de facto żadnych merytorycznych wyjaśnień, złożyła wnioski o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, wyjaśniła, że na tamten czas złożyła takie wyjaśnienia, ponieważ była strasznie zaskoczona; strażnicy i tak twierdzili, że to jest jej i nie chcieli jej słuchać; stwierdziła, że tak będzie szybciej, bo musiała iść po dzieci do szkoły i przedszkola (k. 67).

Sąd zważył, co następuje:

Materiał dowodowy zgromadzony przez oskarżyciela publicznego, uzupełniony przez dowody bezpośrednio przeprowadzone przez Sąd w toku rozprawy głównej nie dał podstaw do przypisania oskarżonej M. P. zarzucanego jej wykroczenia skarbowego z art. 65 § 1 i 4 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks.

Sąd uznaje wyjaśnienia oskarżonej złożone na rozprawie za wiarygodne. Są one jasne, logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Co do okoliczności istotnych z punktów widzenia znamion zarzucanego oskarżonej wykroczenia znajdują one potwierdzenie w zeznaniach świadków W. P. i A. K. (1), które w tym zakresie także ze sobą korespondują. Sam fakt zatrzymania oskarżonej w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie i ujawnienia w bagażniku samochodu, należącego do A. K. (1), przedmiotowych papierosów nie jest między stronami sporny. Wyjaśnienie oskarżonej odnośnie przyczyn przyznania się do wykroczenia podczas pierwszego przesłuchania w toku dochodzenia też Sąd uznaje za racjonalne. Zauważyć należy, że M. P. przesłuchana została zaledwie godzinę po jej zatrzymaniu na miejscu interwencji i jej stan „strasznego zaskoczenia, że dzieją się takie rzeczy” był usprawiedliwiony. M. P., przyznając się do postawionego zarzutu, nie złożyła jednakże żadnych wyjaśnień co do wskazanych w nim okoliczności faktycznych. Równocześnie podkreślić należy, iż znamienne jest, że pomimo złożenia wówczas wniosku o dobrowolne poddanie się odpowiedzialności, oskarżona nie zapłaciła grzywny i kosztów, do czego się we wniosku zobowiązała. Dlatego też wniosek o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności uznany został za bezskuteczny i skierowano do Sądu niniejszy akt oskarżenia.

Zarówno świadek W. P. (k. 71), jak i świadek A. K. (1) (k. 203) potwierdzili wersję oskarżonej, że szła do przedmiotowego samochodu, aby go pożyczyć, a wcześniej zabrać z bagażnika znajdujące się tam torby i zanieść je do właściciela pojazdu. W tym ostatnim fragmencie zeznania świadka A. K. (1) nie potwierdzają wersji oskarżonej i świadka W. P., albowiem zaprzeczył on, jakoby prosił oskarżoną, żeby przyniosła mu torby z samochodu przed jego pożyczaniem. Nie może to jednak dziwić, skoro A. K. (1) zaprzecza, jakoby to on był właścicielem przedmiotowych nielegalnych papierosów. Przed Sądem przedstawił on wersję, że papierosy należały do pracujących w pobliżu H. (...) Ukraińców, którym pozwolił przechowywać te papierosy w swoim samochodzie. Z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonej za zarzucane jej wykroczenie nie jest jednak istotne wyjaśnienie, czy papierosy należały do nieustalonych obywateli Ukrainy czy też do A. K. (1). Ważne jest, że z zeznań tego świadka wynika, że oskarżona nie miała wiedzy o tym, że w jego samochodzie przechowywane są przedmiotowe papierosy. Kwestia ta koreluje z wyjaśnieniami oskarżonej i jest zgodna z doświadczeniem życiowym.

W sprawie niniejszej nie uzyskano żadnego dowodu przeciwnego - że oskarżona miała wiedzę, że w samochodzie takie papierosy się znajdują, a w szczególności, że to ona - jak stanowi zarzut - papierosy te przechowywała.

Zeznania wyżej wskazanych świadków uznano za wiarygodne - jako zgodne z wyjaśnieniami oskarżonej, jasne, logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Zeznania A. K. (1), w których zaprzecza on, aby prosił oskarżoną o przyniesienie toreb przed pożyczaniem samochodu są niewiarygodne; mają oddalić od świadka ewentualne zarzuty dotyczące sprzedawania przez niego tychże papierosów.

Nie jest możliwe przy tak zgromadzonym materiale dowodowym ustalenie, czy faktycznie oskarżona nie pełniła jakiegóś roli w procedurze dystrybucji przedmiotowych papierosów, a rzeczą Sądu nie może być snucie w tym zakresie żadnych wersji alternatywnych i przypuszczeń. Skoro brak jest dowodów przeciwnych, a wyjaśnienia oskarżonej w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego nie są niewiarygodne, należało jej wersję uznać za prawdziwą. Można założyć, że gdyby funkcjonariusze celni na miejscu nie zatrzymali od razu oskarżonej, a obserwowali dalszy ciąg wydarzeń (np. gdzie uda się z przedmiotowymi torbami i co się będzie następnie działo), zachowanie oskarżonej na miejscu można by kwalifikować jako czynności wykonawcze wykroczeń wskazanych w kwalifikacji prawnej zarzutu aktu oskarżenia. Niemniej jednak tak zgromadzony materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw, aby móc bez żadnych wątpliwości ustalić, że M. P. w szczególności przechowywała przedmiotowe wyroby akcyzowe, czy też np. pomagała w ich zbyciu.

Wiarygodne są zeznania przesłuchanych funkcjonariuszy celnych, którzy zatrzymali oskarżoną. Są one niesporne co do samego faktu zatrzymania i ujawnienia w samochodzie papierosów. Znajdują potwierdzenie w protokole zatrzymania, protokole przeszukania. Zauważyć należy jednakże, że są one częściowo ze sobą sprzeczne i

niewyczerpujące. Świadkowie ci nie byli przesłuchani w toku dochodzenia, stąd informacje przekazywane przez nich na rozprawie dotknięte są wskazanymi wyżej ułomnościami wynikającymi z upływu czasu i naturalnego procesu zapominania, w szczególności wobec wielości podejmowanych przez nich interwencji w trakcie służby. Z zeznań J. S. (k. 77), który bezpośrednio zatrzymał oskarżoną na miejscu zdarzenia, wynika, że była ona rozstrzęsiona, zdenerwowana i twierdziła na miejscu, że papierosy są nie jej; po zapytaniu nie powiedziała, czyje są te papierosy; dopiero później powiedziała, że są to jej papierosy, „wzięła wszystko na siebie”, nie chciała powiedzieć, czyje są to papierosy. Świadek widział, że oskarżona jeden raz podeszła do samochodu. Świadek S. S. (k. 105) nie brał bezpośrednio udziału w zatrzymaniu oskarżonej. Na miejscu zjawił się dopiero po otrzymaniu komunikatu już po zatrzymaniu oskarżonej. Z jego zeznań wynika, że oskarżona już wcześniej była przy samochodzie i wyciągała jakieś pakunki, ale świadek nie pamiętał wszystkich szczegółów zdarzenia. M. S. (k. 106) także podjechał na miejsce już po zatrzymaniu oskarżonej. Świadek zeznał, że nie pamięta dokładnie, ale wydaje mu się, że oskarżona mówiła na miejscu, że komuś pomagała coś donieść. Świadek zeznał także, że przedmiotowy samochód i jego właściciel znani są mu z wcześniejszych interwencji; oskarżonej z wcześniejszych interwencji nie zna. A. – właściciela tego samochodu „też zatrzymywali na gorącym uczynku, jak posiadał papierosy w tym aucie”. E. K. (k. 106-107) również przybyła na miejsce już po zatrzymaniu oskarżonej. Potwierdziła, że A. K. (1) był wielokrotnie zatrzymywany z papierosami w tymże właśnie samochodzie. S. Ł. (k. 107) był na miejscu kilkanaście sekund po tym, jak J. S. zatrzymał oskarżoną. Wcześniej widział, jak oskarżona wyjmuje jakąś torbę z samochodu i odchodzi, ale nie zdążył podjąć interwencji. Gdy oskarżona wróciła za kilkanaście minut i ponownie otworzyła bagażnik została zatrzymana. Świadek potwierdził, że w stosunku do A. K. (1) były wcześniej podejmowane interwencje w związku z posiadaniem w tym samochodzie papierosów.

Zeznania A. K. (2) (k. 77-78) dotyczą kwestii własności przedmiotowego samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w dniu zdarzenia. Są one wiarygodne – znajdują potwierdzenie w treści umowy kupna-sprzedaży tego pojazdu i informacji z CEPiK.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności ujawnione protokoły i dokumenty zgromadzone w aktach sprawy - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Oskarżonej zarzucono popełnienia czynu wyczerpującego znamiona wykroczeń skarbowych z art. 65 § 1 i 4 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks – paserstwa akcyzowego i celnego, które popełnia ten, kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przynosi wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby akcyzowe przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, przy czym kwota podatku narażonego na uszczuplenie nie przekracza ustawowego progu (art. 65 § 1 i 4 kks) oraz kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przynosi towar stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 86-90 § 1, lub pomaga w jego zbyciu albo towar ten przyjmuje lub pomaga w jego ukryciu, przy czym kwota należności celnej nie przekracza ustawowego progu (art. 91 § 1 i 4 kks).

Jak już wyżej wskazano, materiał dowodowy w sprawie niniejszej nie pozwala na przypisanie oskarżonej zarzucanego jej wykroczenia skarbowego paserstwa, w szczególności tego, że to ona przechowywała przedmiotowe papierosy w samochodzie A. K. (1).

Dlatego też Sąd uniewinnił M. P. od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Zatrzymane papierosy przekazano właściwemu organowi do odrębnego postępowania na podstawie art. 15 § 4 kks.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.